TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA

ara LLIBRES

BARCELONA CULTURA

L'AUDITORI BARCELONA

Relats guanyadors

Concurs de microrelats de COMERÇ A L'EIXAMPLE

CONSORCI PER A LA NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA
CNL DE BARCELONA
Delegació de l'Eixample

Districte de l'Eixample

Ajuntament de Barcelona

Relat guanyador
Concurs de microrelats de
COMERÇ A L'EIXAMPLE

En blanc

Marta Miralpeix Gomà
1r PREMI

Són les sis de la tarda d'un dijous de maig, la temperatura al carrer és molt agradable i decideix sortir a donar un tomb. Com sempre, agafa una jaqueta per si després refresca. Enfila el carrer Girona cap amunt, es para davant l'aparador de la **llibreria Canut** per mirar els productes de papereria, sempre li han fascinat i s'imagina dibuixant paisatges amb tots aquells colors. Entra al **forn Sarret** i encarrega un pa de nous per a l'endemà al matí. Segueix pujant fins al **Mercat de la Concepció** i quan s'adona que no ha agafat cap bossa decideix passar de llarg i entrar als Jardins del Rector Oliveras. S'asseu en un banc a mirar els nens que juguen i corren.

Passa l'estona i es posa la jaqueta, està pensativa. La ment li ha quedat en blanc, no recorda com ha arribat fins aquí i no sap molt bé on es troba. Al parc ja no hi queda ningú. No sap l'hora que és. De cop, apareix una dona corrent, al veure-la sembla alleujada, se li asseu al costat. Li sona vagament i es miren fixament al ulls. La dona li agafa la mà i li diu: mama, anem cap a casa.

Relat guanyador
Concurs de microrelats de
COMERÇ A L'EIXAMPLE

L'encanteri

Eva Denia Valls
2n PREMI

Quan entris al meu bosc de paraules, m'acostaré a les aigües dels teus ulls per llegir-hi els misteris; jugaré a endevinar-te. El meu aletejar et serà invisible, però si ets prou vigilant, percebràs el fregadís del meu vol al lòbul de l'orella. El pessigolleig et dibuixarà un somriure just quan fixis la mirada en els colors d'un llibre que et crida l'atenció. Heus ací el malefici. Avançaràs pel passadís, lent, perdut, fora del temps, lliscant els tous dels dits per un volum setinat, resseguint una il·lustració en relleu, fullejant alguns dels milers dels meus habitants, esbalaït. L'embriaguesa del paper que vessa històries i el meu zigzaguejar et conduiran a la gran sala, on el seti i el racó de la tertúlia culminaran l'encís. Ja hauré calat a quina mena pertanys, però romandrà sempre una escletxa oberta a la dubtança, la possibilitat de la sorpresa em diverteix: drama en l'esguard, debilitat per la comèdia, ulls estudiosos, feblesa per l'aventura, un caminar palès, convençut, extraviat en la fantasia. M'asseguraré que pares esment al meu jardí, dolç descans diari del meu empatx de narracions. I un cop assolides les profunditats feréstegues, sabré que estàs condemnat a tornar a casa meva, la llibreria Documenta.

Relat guanyador
Concurs de microrelats de
COMERÇ A L'EIXAMPLE

La microvida del meu microrelat

Jordi Barrufet Montblanch
3r PREMI

Coooooolloons! Ja era hora! Una setmana tancat aquí dins, sol i a les fosques...

– Ei, ves amb compte!

No sé què els ha agafat de posar-nos en un sobre. Abans, quan anàvem tots junts en una carpeta, allò sí que era vida, micro, però vida. Estirats còmodament, xerràvem entre nosaltres, era fantàstic.

A veure on surto. Perquè aquesta gent és molt rara i ens llegeixen a llocs impensables. Una vegada... Bé, és igual, val més no explicar-ho. Caram! Aquesta sí que és bona, un altre cop a Can Vilaró! Mira, el Siscu i la seva dona darrere la barra.

– Ei! – Sí, ja sé que no em senten, però em fa gràcia saludar-los. I ara?... Quina mania té aquest home de fer servir el llapis, que no veu que rasca? Sembla que no li agrada gens el que llegeix...

– Ei! Vigila! Uf! Quin mal! – Per què fa una pilota amb mi?

– No, no em llencis a la paperera... – Ja es podria esperar a acabar de dinar, amb sort em tacaria amb la salsa de les mandonguilles que ha demanat, boníssimes! Va, fins i tot té mala punteria, m'ha encastat contra la paret...

Un altre any serà.

Relat guanyador

Concurs de microrelats de

COMERÇ A L'EIXAMPLE

JuguiJuga

Lluís Tarín Martínez

4t PREMI

Sobrevisc, dins d'una botiga. Rètol de **JuguiJuga**, des de fa deu anys. Joguines Lip, seixanta-dos anys enrere.

La quitxalla amorrada a l'aparador. Ulls de sucre. Somien.

Topo contra el vidre de la porta. Un cop sec. Bec i ales desmanegats.

Em cullen i em donen corda. Volo. Joguina ranquejant.

De dins estant, nina i pilota ho tenen clar. Camió, cuineta i cavall, també. Som per somiar i divertir, diuen. Ens hem de revoltar.

La botiga xucla. Nens i nenes endins. Traspassen els vidres. Un món feliç.

A la cuineta en Miquel fa menjars. La Laia i la Marina boten la pilota. En Roc vesteix la nina. La Marta plora. No sap muntar a cavall.

A fora, tothom crida. Nena, fes el dinar. Nen, tu a cavall.

Caic del sostre. En picat. S'ha acabat la corda.

Deixen de jugar. M'observen. Aturat. El temps se me'n va.

La que plorava dona ordres com un capità.

Veniu l'hem de salvar. Miquel i Marina, prepareu les benes. Laia i Roc, xeringues a punt. Ambulància, endavant.

Treuen molles i corda. L'alè d'infant cura.

Les joguines, de reüll i a cor: fem imaginar.

M'espavilo. Sense corda. Surto volant.

Relat guanyador
Concurs de microrelats de
COMERÇ A L'EIXAMPLE

On són els boscos de posidònia?

Berta Ruesca Bonet
5è PREMI

A aquell lloc li deien "**Mercat del Ninot**", i a la dona que em cuidava, "Peixatera". Em cuidava bé: tirant-me gel per sobre quan començava a tenir calor i posant-me del dret quan veia que havia relliscat. Feia dies que no veia casa. Però fa mesos que vaig deixar de saber quina era la meva llar. De petit, l'aigua transparentava el cel amunt, sostre de la vida que ens movíem entre boscos de posidònia. Però tot es va anar fent tèrbol. Em coïen els ulls. Costava buscar aliment. Saber on era. I, de sobte, tot va desaparèixer. Ser un escamarlà em va començar a definir. La gent no buscava matisos. Buscava menjar. Això ho vaig entendre quan em van treure del gel. I jo que em pensava que era un hostal per a refugiats climàtics, per això no hi havia opció a pensió completa: nosaltres érem part del menú. Llavors em vaig qüestionar si aquest era un bon final. Si era millor que acabar surant a la deriva en un mar ple de bosses de plàstic i de compostos químics, on ja no hi havia l'opció a ser depredat perquè tots érem aliment de les deixalles i l'àcid que irrita.